

Jelige: Csibiringyó

Elzúgott mellettem

Sok jármű volt az úton. Alig bírtam ki a kocsiban ülve. A fejem majd szétment, tegnap egy kicsit többet ittam a kelleténél, és most kellemetlen fejfájás gyötört reggel óta. Vettem be tablettát, de sehogy sem akart hatni. Vagy csak nem éreztem a hatást. Lehúztam az ablakot, hogy így tisztítsam ki a gondolataimat. Belekapott a hajamba a szél. Játszott vele egy kicsit, összekócolt. Most valahogy ezt sem bántam. Céltalan autókáztam. Úgy gondoltam, ha magam után hagyom az utcákat, sokkal jobb lesz. Vagy legalább jobb gondolataim lesznek. Eddig ugyanis semmi hatása nem jött: sem az útnak, sem a szélnek. Ez a fránya fejfájás sem segíti a helyzetet.

Tegnap még annyira szépnek tűnt minden. Hatalmas mulatság volt. Hosszú idő után végre emberek között voltam. Igyekeztem a pult mellől figyelni az eseményeket. A zenekar vidáman játszott a színpadon. A dobos adta a ritmust, de rendesen. Az együttes vette a lapot, és boldogan játszották a talpalávalót. A tömeg ki volt éhezve a szórakozásra, egyre csak ropta a táncot. Színes kavalkádként pörögtek. Estére lehült a levegő. A nyári perzselő nap után üdítően hatott a friss szellő, ami belecsapott a táncoló tömegbe. Végigsimított az izzadságtól felperzseltesteken. Vitte magával a lányok parfümének az illatát, elbódítva ezzel, az amúgy sem józan fiúk fejét.

Ő, aki olyan tündérien nézett ki, egyedien táncolt. Barátnői mindig mellette voltak. Igyekeztem már nem egyszer megszólítani, de nem nagy sikerrel. Egy ideje csak órá tudtam figyelni. Sehogy nem jött el az alkalom, hogy a közelébe férközzek. Lassan már éjfél ütött az óra, és én még mindig csak a sarokból figyeltem, annyira megbabonázott a látványa. Az a tánc mindent megért, csábított, sőt vadított minden pillanatban. Éreztem, ha ma nem szólítom le, soha nem tér vissza az alkalom. Odaintettem a pincért, pálinkát rendeltem. Egyszerre kettőt is. Dupla adaggal csak nem rontok el semmit, gondoltam magamban, erősítésnek ideális. Amint elém rakta, le is gurítottam a torkomon. Éreztem, hogy most nagyon rosszat tettem, jobb lett volna talán csak a fele. De már nem lehetett megállítani az eseményeket. Megjött a hangulat, de nem az ismerkedéshez, hanem az iváshoz. Rendeltem még pár felest. Míg egy helyben álltam, nem volt gond. Csak lassan el kellett mennem, meglátogatni az illemhelyet. Ahogy elindultam, megtántorodtam. Sehogy sem bírtam elérni az ajtóig, pedig sürgősen ki kellett mennem. Az ajtó hol ide hol oda imbolygott. Többszörös nekifutással csak kiértem. Rám tört a rosszullet. A pálinkát nem bírta a gyomrom magamban tartani, kikívánkozott belőle. Végigfestettem vele mindent, ami előttem volt. Egyre rosszabbul lettem. Nem bírtam a lábamon állni. Eldőltem. Ott feküdtem a földön magatehetetlenül és láttam, ahogy az a tündéri lény elzúg mellettem. Rám sem hederített. Annyira szerelmesnek éreztem magam. Utána akartam kiáltani, hogy valami

szellemeset mégis mondjak, hogy magamra vonjam a figyelmét. Valami értelmetlen szöveg hagyta el az ajkaim. Ott hörögtem részegen a földön, és igyekeztem a legjobbat kihozni magamból. Hittem, hogy most nagyon jó vagyok. De már nem is volt a közelben. Ahogy ott feküdtem a földön, elaludtam. Ott, a multság kellős közepén, egy sarokban összekuporodva álmodtam a részegek legszebb álmát: egy gyönyörű lánynak udvaroltam, aki ellenállhatatlannak tartott. Egy idő után az egyik pincér ébresztgetett. „Záróra“ – mondta, mikor sikerült életet lehelni belém, és elment. Nagyon összetörtnek éreztem magam. Hunyorogva kerestem az alakot, aki az imént beszélt hozzám. Rövid nekifutás után összeszedtem magam, de a felállással bajban voltam. A gondolkodás még nem ment, az emlékezés pedig egyenesen került.

Kint már hajnalodott. Embereket alig lehetett látni az utcákon. Aki ilyenkor mégis kitévedt, az sietett munkába. Gőzöm sem volt róla, mennyi idő van, hol lehetek, csak igyekeztem minél hamarabb hazaérni. Otthon a zárral még elbajlódtam egy kicsit, majd az előszobában megcsodálhattam elgyötört kinézetemet. Elszörnyedtem. Kivánszorogtam a fürdőszobába, hogy hideg vízzel lezuhanyozzak, remélve, hogy attól majd jobban érzem magam. Szédültem. Törölközőbe tekeredve a fotelbe ültem, ott aludtam el ismét. Arra ébredtem, hogy éktelenül hasogat a fejem. A szomjúság pedig egyenesen elviselhetetlen. Az egész testem fájdalomcsillapítóért kiáltott. Rögtön kettőt vettem be. Vízzel öblítettem le, türelmetlenül várva azonnali hatását. A gyomrom mintha hullámvasúton lenne, hol felfordult, hol korgott. Evésre gondolni sem tudtam. Ahogy így próbáltam rendezni magam, visszajött a pillanat, amikor ott fekszem a földön, csúnyán, részegen, ő pedig tündéri lényével elhúz mellettem. Rám sem néz. Egy fiatal férfi vezeti kézen fogva, és nevetve továbbmennek.. együtt! Én, hülye pedig azért ittam, hogy le tudjam szólítani. Majd a pálinka segít, erőt ad. Hahaha - nevettem magamon keserűen. Elszégyelltem magam. Újra belesajdult a fejem, és most már a szívem is. Mehetnékem támadt. Nem bírtam egy helyben maradni. Kínzó fájdalommal kaptam el az autókulcsokat. Beültem az autóba és igyekeztem magam után hagyni a lakást, a tegnapi napot, az italt és a bódulatot.